

پیش‌گفتار

کتاب خدمات فنی در معادن، برای هنرجویان سال سوم رشته‌ی معدن هنرستان‌های فنی کشور به رشته‌ی تحریر درآمده است و تدریس آن در شرایطی انجام می‌شود که هنرجویان در سال دوم پیش‌نیازهای علمی و تخصصی لازم را طی درس‌هایی نظیر تکنولوژی استخراج معدن (۱) و کارگاه مربوط به آن گذرانیده، به ضرورت انجام خدمات فنی در معادن به‌خوبی پی برده‌اند و از سویی به‌طور هم‌زمان درس تکنولوژی استخراج معدن (۲) و کارگاه مربوط به آن و هم‌چنین درس تعمیر و نگهداری تجهیزات معدن به آنان ارائه می‌شود. درس خدمات فنی در معادن، در دوره‌ی متوسطه با مباحثی که در دوره‌های آموزش عالی مطرح می‌شود، تفاوت‌هایی دارد زیرا در دوره‌های کارشناسی، بیش‌تر به جنبه‌های نظری و محاسباتی و طراحی توجه می‌شود و حال آن‌که هنرجویان رشته‌ی معدن هنرستان‌های فنی، در زمینه‌ی فن‌ورزی نیاز به آموزش‌های تخصصی دارند و دیدگاه‌های اجرایی که مورد نیاز تکنیسین معدن است بیش‌تر مورد نظر می‌باشد.

با توجه به این‌که صنعت معدن در کشور ما از لحاظ دارا بودن منابع علمی و آموزشی با محدودیت شدیدی مواجه است و از سویی تألیف هر کتاب جدید به منابع و مآخذ علمی فراوان نیاز دارد و تأمین این منابع در زمان تهیه و تدوین مطالب این کتاب، با وجود تلاش‌هایی که از سوی دفتر برنامه‌ریزی و تألیف آموزش‌های فنی و حرفه‌ای و کاردانش و کمیسیون تخصصی رشته‌ی معدن به عمل آمد، احتیاجات تألیف یک کتاب جامع و مفید را فراهم نمی‌سازد؛ لذا در نگارش این کتاب محدودیت‌های مذکور یادآوری می‌شود. هم‌چنین موضوع کمی وقت در زمینه‌ی آماده‌سازی به موقع کتاب، جهت سال تحصیلی ۸۱-۸۰ مزید علت گردیده، شرایطی را به‌وجود آورد که کتاب حاضر، خالی از ایراد نباشد؛ با وجود این، نهایت کوشش به عمل آمده تا در حد امکان، مطالب از سویی با توانمندی‌های علمی و از سوی دیگر نیاز هنرجویان رشته‌ی معدن هنرستان‌های معدن، مطابقت داشته باشد.

در خاتمه از هم‌کاران گرامی، مدرسان هنرستان‌های معدن، درخواست می‌شود تا نظرات خود را پیرامون کتاب حاضر، به دفتر برنامه‌ریزی و تألیف آموزش‌های فنی و حرفه‌ای و کاردانش ارائه نمایند تا در آینده نسبت به اعمال آن‌ها در چاپ‌های بعدی اقدام شود.

مؤلف

هدف کلی کتاب

این کتاب کوشش می‌نماید که هنرجویان رشته‌ی معدن هنرستان‌های فنی کشور را با ضرورت‌ها، مراحل و چگونگی انجام عملیات تخصصی و پشتیبانی‌دهنده‌ی فعالیت‌های اصلی معدن‌کاری (که تحت عنوان خدمات فنی معادن از آن‌ها یاد می‌شود و بدون آن‌ها فعالیت‌های اصلی معدن‌کاری غیرقابل اجرا خواهد بود) آشنا کند.

شناخت و ایمن‌سازی هوای معدن

- هدف‌های رفتاری: پس از پایان این فصل، از هنرجو انتظار می‌رود که بتواند:
- ۱- تغییرات هوا در معدن را شرح دهد.
 - ۲- دلایل اصلی توجه به هوای معدن را بیان کند.
 - ۳- گازهای موجود در هوای معدن و منابع تولید، روش‌های تشخیص و اندازه‌گیری و مقابله با خطرات اتمسفر معدن را تشریح کند.
 - ۴- گاز متان و نحوه‌ی ایمن ساختن هوای معدن را در برابر مخاطرات آن تشریح کند.
 - ۵- گرد و غبار موجود در هوای معدن را شرح دهد.
 - ۶- گرد زغال را تشریح کند.
 - ۷- سایر ذرات معلق در هوای معدن را توضیح دهد.

شناخت و ایمن‌سازی هوای معدن

آشنایی

تغییرات هوا در معدن: هوایی که داخل معدن می‌شود، در ابتدای ورود، معمولاً تازه و پاک است و گازهای زیان‌آور و گرد و خاک ندارد؛ اما در اثر عملیات مختلف استخراجی، مقادیر قابل ملاحظه‌ای گاز و گرد و غبار تولید می‌گردد و فضای کارگاه‌های زیرزمینی را پُر می‌کند. تغییر عمده‌ای که در ترکیب هوای معدن صورت می‌گیرد، در جهت کاهش مقدار اکسیژن و افزایش مقدار گازهای «دی‌اکسیدکربن» و «مونواکسیدکربن» است، هم‌چنین به علت کارهای استخراجی، گازها و مواد دیگری نیز به شرح زیر، با هوای معدن ترکیب می‌شوند:

۱- گازهای زیان‌آور که عبارت‌اند از گازهای خفه‌کننده‌ی سمی و انفجارآمیز مانند «نیتروژن»، «سولفید هیدروژن»، «هیدروژن» و غیره و در معادن «اورانیوم» و «توریم» مواد رادیواکتیویته‌ی گازی شکل «رادون» و «تورون» نیز اضافه می‌شوند؛

۲- بخارهای زیان‌آور «جیوه»، «آرسنیک» و غیره؛

۳- دود و گرد و غبارهای مختلف.

اصولاً درجه‌ی آلودگی اتمسفر معدن به پنج عامل بستگی دارد که عبارتند از:

الف - مقدار گاز موجود در کانی‌ها و سنگ‌هایی که استخراج می‌شوند؛

ب - مقدار هوایی که در کارگاه‌های معدن در جریان است؛

ج - طول کارگاه؛

د - تمایل سنگ‌ها و کانی‌ها برای جذب اکسیژن و انجام عمل اکسیداسیون؛

ه - روش استخراج.

اصولاً هوای معدن را می‌توان از سه جنبه‌ی خاص کیفیتی مورد بررسی قرار داد که عبارتند از:

۱- هوای سالم و پاکیزه؛ ۲- گازهای فعال؛ ۳- هوای مُرده. هوای سالم و پاکیزه همان هوای معمولی است که فاقد گازهای مضر است. گازهای فعال، به مخلوط هوا و گازهای انفجارآمیزی گفته می‌شود که در معادن زیرزمینی از سنگ‌ها و کانی‌ها آزاد می‌شوند و یا در اثر عوامل دیگری به وجود می‌آیند. هوای مرده در معدن، مخلوطی از گازهای «دی‌اکسیدکربن» و «نیتروژن» است که مقدار آن‌ها بیش از اندازه‌ای است که در هوای معمولی وجود دارد. این هوا فاقد گاز اکسیژن بوده، مدت زیادی از ساکن ماندن آن می‌گذرد.

دلایل اصلی توجه به هوای معدن: هم‌چنان که ضروری‌ترین ماده‌ی لازم جهت ادامه‌ی کار در کارگاه‌های زیرزمینی هوا است، در عین حال می‌تواند کانون بازدارنده‌ی عملیات معدنی و عامل به‌وجود آورنده‌ی حوادث، مسمومیت‌ها و بیماری‌های مختلفی نیز باشد که مهم‌ترین آن‌ها عبارت‌اند از:

الف - انفجار گاز متان و گرد زغال: اگر در تهویه‌ی گازهای زغال‌سنگ، سهل‌انگاری شود، انفجار گاز متان و گرد زغال می‌تواند به‌انهدام تمام یا قسمتی از تأسیسات معدن و تلفات جانی فراوان منجر شود؛

ب - خطر مسمومیت کارگران: فضای کارگاه‌های زیرزمینی غالباً تنگ و کوچک است و هوای موجود در آن‌ها به‌سبب انفجار مواد آتش‌زا، استفاده از موتورهای احتراق داخلی، تصاعد گاز از ماده‌ی معدنی یا سنگ‌های اطراف، سوختن چراغ‌های شعله‌ای و تنفس افراد، خیلی زود آلوده و غیرقابل تنفس می‌گردد، در این صورت خطر مسموم شدن تا هنگامی که هوای معدن به‌خوبی تهویه نشود، کارگران را به‌طور جدی تهدید می‌کند؛

ج - کاهش بازده و افزایش حوادث: نامتناسب بودن هوای معدن از لحاظ مقدار اکسیژن، فشار، رطوبت، سرعت، دما و وجود گرد و غبار در آن، می‌تواند باعث ایجاد خستگی مفرط، افزایش حوادث کار و پایین آمدن بازده شود؛

د - بیماری‌های شغلی: در اثر عملیات استخراج معدن، مقادیر قابل ملاحظه‌ای گرد و غبار در اتمسفر کارگاه‌ها پراکنده می‌شود. اگر کارگران همیشه هوای چنین محیطی را تنفس کنند، پس از گذشت مدت زمانی، به بیماری‌های شغلی خطرناکی مبتلا می‌شوند. بنابر آن‌چه که گفته شد، اهمیت تهویه و لزوم توجه به هوای معدن، ما را بر آن می‌دارد تا از اتمسفر معدن و اثرات زیان‌آوری که هوای آلوده در بدن انسان و در نتیجه در بازده کاری بر جای می‌گذارد، شناخت کافی حاصل کنیم.

قبل از این که موضوع ایمن‌سازی و تهویه‌ی هوای معدن را مورد بررسی قرار دهیم، باید با گازهای موجود در اتمسفر معدن آشنا شویم.

بررسی گازهای موجود در هوای معدن

۱- گاز اکسیژن (O_2)

گازی بی‌رنگ، بی‌بو و بی‌مزه است که به مقدار کمی در آب قابل حل است. اکسیژن به علت

میل ترکیبی زیاد با تعداد بسیاری از عناصر (مخصوصاً به کمک حرارت)، ترکیب می‌شود و اکسید به وجود می‌آورد. این گاز ضروری‌ترین گاز برای زندگی و نیز انجام عمل سوختن است. اگرچه می‌توان بدون غذا یک هفته به زندگی ادامه داد، ولی در محیط فاقد اکسیژن، بیش‌تر از ۳ دقیقه امکان زیستن وجود ندارد. هم‌چنین در محیطی که اکسیژن وجود نداشته باشد، عمل سوختن نیز انجام نخواهد شد.

علل اصلی کاهش مقدار اکسیژن در معادن زیرزمینی

الف - تنفس افراد؛

ب - اکسیداسیون کُند مواد آلی و معدنی گوناگون موجود در معدن از قبیل چوب‌بست‌ها،

کانی‌ها و سنگ‌ها؛

ج - حریق‌های معدنی و انفجارهای مخلوط متان و هوا و گرد زغال؛

د - آزاد شدن گازهایی که از زغال‌سنگ و طبقات اطراف متصاعد می‌شود (مثل CO_2 و

CH_4) در هوای معدن؛

ه - سوختن چراغ‌های شعله‌ای؛

و - گازهای خروجی از موتورهای احتراق داخلی؛

ز - کم شدن سرعت جریان هوا.

مطالعه‌ی آزاد

کاهش مقدار اکسیژن در هوای تنفسی کارگران معدن، اثرات خاصی روی آن‌ها

باقی می‌گذارد که در جدول زیر ملاحظه می‌کنید.

جدول ۱-۱- تأثیرات فیزیولوژیکی کمبود اکسیژن در انسان

تأثیرات فیزیولوژیکی روی بدن انسان	درصد اکسیژن هوا
تنفس به حالت طبیعی صورت می‌گیرد.	۱۸-۲۰/۹۶
تنفس سریع‌تر می‌شود.	۱۷-۱۸
تنگی نفس و طپش قلب.	۱۲-۱۷
تنگی نفس و طپش قلب و استفراغ.	۹-۱۴
مرگ فوری ناشی از فقدان اکسیژن.	۱-۳

حجم تنفس: حجم تنفس عبارت است از مقدار هوایی که در یک دقیقه داخل شش‌ها شده، از آن‌ها خارج می‌شود. بدیهی است که مقدار آن در حالات مختلف متغیر خواهد بود.

زمان استراحت	۷/۷-۸	لیتر در دقیقه
حالت راه رفتن	۱۴-۱۸/۶	لیتر در دقیقه
موقع دویدن آهسته	۶۱	لیتر در دقیقه
هنگام انجام کارهای سنگین	تا ۱۰۰	لیتر در دقیقه

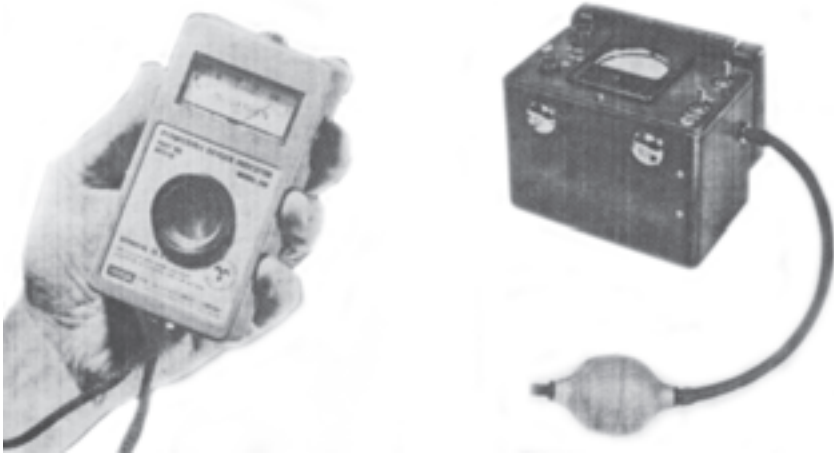
طریقه‌ی اندازه‌گیری گاز اکسیژن

الف - استفاده از چراغ اطمینان شعله‌ای: پس از بردن چراغ به محل موردنظر، شعله‌ی آن را بررسی می‌کنند. بلند بودن شعله، نشانه‌ی مناسب بودن درصد اکسیژن و کوتاه بودن شعله، نشانه‌ی درصد کم اکسیژن و خاموش شدن آن، نشانه‌ی آن است که مقدار اکسیژن از ۱۷ درصد کم‌تر است.

ب - استفاده از دستگاه‌های برقی اندازه‌گیری قابل حمل: حمل و نقل این دستگاه‌ها به علت کوچکی آسان‌تر بوده، دقیق‌تر از چراغ اطمینان شعله‌ای عمل می‌کنند. سیستم کار این دستگاه‌ها به این صورت است که ابتدا هوای معدن به داخل دستگاه راه می‌یابد و سپس راه ورود و خروج هوا، کاملاً مسدود می‌شود. آنگاه فقط اکسیژن موجود در هوای محبوس شده به وسیله‌ی محلول‌های شیمیایی جذب می‌گردد؛ به همین علت، فشار هوای محبوس شده، کم می‌شود. کاهش فشار هوا با اکسیژن جذب شده، متناسب است؛ در نتیجه‌ی کاهش فشار، به اهرم‌های عقربه‌ی نشان‌گر فشار آورده می‌شود و می‌توان میزان اکسیژن را مشخص کرد شکل (۱-۲). انواع دیگر این دستگاه‌ها نیز وجود دارند که ارقام را به صورت دیجیتالی نشان می‌دهند شکل (۱-۱) و سیستم‌سازنده‌ی آن‌ها یا به صورت دستی، تلمبه‌ای است و یا توسط موتور الکتریکی کوچکی عمل مکش صورت می‌گیرد. دستگاه‌های ساده‌تری نیز وجود دارند که با محبوس کردن هوای معدن در کپسول‌های شیشه‌ای مدرج، حاوی مواد شیمیایی، با اکسیژن ترکیب می‌شوند و می‌توانند مقدار اکسیژن موجود در هوای معدن را با تغییر رنگ نشان دهند شکل (۱-۵). نوع اخطاردهنده‌ی جیبی کمبود اکسیژن نیز وجود دارد شکل (الف و ه- ۱۳-۱).

شکل ۱-۱- دستگاه اندازه‌گیری دیجیتالی اکسیژن

شکل ۱-۲- دستگاه‌های اندازه‌گیری عقربه‌ای مقدار اکسیژن
شکل سمت راست با سیستم مکندۀ به صورت دستی تلمبه‌ای و شکل سمت چپ با سیستم مکندۀ توسط موتور کوچک الکتریکی

۲- گاز منواکسیدکربن (CO)

منواکسیدکربن گازی است بی‌رنگ، بی‌بو و بی‌مزه که وزن مخصوص آن اندکی کم‌تر از هواست از این جهت در محل تشکیل باقی می‌ماند، مگر این‌که در اثر جریان هوا جابه‌جا شود.

هم چنین قابلیت نفوذ و پخش آن در هوا زیاد است به نحوی که حتی از جدار ورقه های آهنی نازک که تا حد گداختگی (سرخ) گرم شده است و نیز از جدار ماسک های معمولی، عبور می کند. این گاز از احتراق ناقص تولید می شود و قابل احتراق و انفجار است و در صورت سوختن با شعله ی آبی تیره تا کم رنگ باعث ایجاد دی اکسید کربن می گردد^۱. منواکسید کربن هنگامی که در شرایط معمولی با هوا، مخلوطی بین ۱۳ تا ۷۵ درصد بسازد، قابل انفجار است و هنگامی که غلظت آن در هوا در حدود ۳۰ درصد باشد، شدیدترین و پر قدرت ترین انفجار منواکسید کربن می تواند به وقوع بپیوندد.

مسمومیت با منواکسید کربن: بر حسب شدت و ضعف مسمومیت با منواکسید کربن، می توان ۳ نوع مختلف برای آن به شرح زیر قائل گردید :

جدول ۱-۲

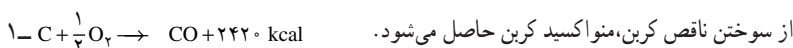
نوع مسمومیت	آثار
جزیی	وزوز کردن گوش، سر درد و سرگیجه، طپش قلب
سخت	علاوه بر علائم مسمومیت جزئی، استفراغ، کم شدن قوه ی بینایی، از دست دادن توانایی حرکت، کند شدن هوش
مهلک	بی هوشی، حرکات متشنج گونه، مرگ

منابع تولید منواکسید کربن در معادن زیرزمینی

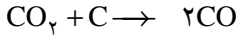
الف - آتش سوزی ها که در اثر وقوع آن ها وسایل و اشیای مختلفی مانند چوب های نگه داری، مواد روغنی، نوار باربری، کابل و غیره می سوزند و در نتیجه ی آن، مقدار زیادی گاز منواکسید کربن تولید می گردد.

ب - اشتعال و انفجار گاز متان و گرد زغال (به ویژه گرد زغال).

ج - در اثر نفوذ گاز دی اکسید کربن بر تور کربنی چراغ های شعله ای معدنی، گاز منواکسید کربن

تولید می‌شود که مقدار منواکسیدکربن تولید شده، ناچیز است.

د- اکسیداسیون زغال سنگ که در آن اکسیژن موجود در هوای معدن به وسیله‌ی زغال سنگ جذب می‌شود و سپس به‌طور تدریجی، منواکسیدکربن تولید می‌کند.

ه- مواد منفجره نیز از عوامل تولیدکننده‌ی منواکسیدکربن هستند به‌طوری که انفجار یک کیلوگرم ماده‌ی منفجره در معادن زیرزمینی، به تصاعد 40° لیتر منواکسیدکربن و گاز NO_2 منجر می‌شود. هم‌چنین در اثر انفجار باروت گازهای منواکسیدکربن و H_2S تولید می‌شود.

و- موتورهای احتراق داخلی، نوع موتور، سوخت، دستگاه سوخت‌پاش، قدرت و فرسودگی موتور در میزان تولید گاز منواکسیدکربن، نقش مهمی را ایفا می‌کنند. به این ترتیب، هر قدر موتور با سرعت کم‌تری کار کند، مقدار بیش‌تری CO تولید می‌شود؛ بنابراین، بهتر است موتورها را هنگام توقف عملیات، خاموش نمود.

طریقه‌ی تشخیص و اندازه‌گیری منواکسیدکربن: گاز منواکسیدکربن به‌وسیله‌ی شامه‌ی افراد، قابل احساس نیست و در صورت موجود نبودن دستگاه اندازه‌گیری، فقط از آثار آن بر روی اشخاص، می‌توان حدود آن را حدس زد. دستگاه‌هایی که برای تشخیص و اندازه‌گیری این گاز ساخته شده‌اند، جدیداً دیجیتالی یا عقربه‌ای هستند ولی نوع معمول آن شامل کپسول‌های شیشه‌ای کوچکی است که حاوی «پنتا اکسید یُد I_2O_5 » می‌باشد. با عبور هوای معدن از داخل این کپسول و جلوگیری کردن از ورود گازهای دیگر مانند دی‌اکسیدکربن و متان، منواکسیدکربن موجود در هوای معدن بر «پنتا اکسید یُد I_2O_5 » اثر کرده، باعث احیاء «یُد» و تغییر رنگ آن می‌شود. طول قسمت رنگی شده، با درصد گاز موجود در هوا متناسب است که می‌توان آن را از روی مقیاس مدرج روی کپسول قرائت کرد شکل (۵-۱). نوع اخطاردهنده‌ی آن نیز به اندازه‌ی کوچک و جیبی ساخته شده است شکل (ب-۱۳-۱) و نوع اخطاردهنده‌ی عقربه‌ای معمولی آن نیز وجود دارد شکل (۱۲-۱).

۳- گاز دی‌اکسیدکربن (CO_2)

نام‌های دیگر آن «انیدریدکربنیک» یا «گازکربنیک» است. این گاز بی‌رنگ، بی‌بو و دارای مزه‌ی اسیدی (ترش) است که وزن مخصوص آن بیش‌تر از هوا است؛ به همین علت، قسمت‌های کف و پایین کارگاه‌ها و چاه‌ها، متراکم می‌شود. این گاز قابل اشتعال نیست.

منابع تولید دی‌اکسیدکربن یا گاز کربنیک در معادن زیرزمینی

۱- تجزیه و فساد مواد آلی و غالباً پوسیدن مواد گیاهی مانند چوب‌بست‌ها؛

- ۲- تجزیه‌ی سنگ‌ها اعم از سنگ‌هایی که منشأ معدنی یا آلی دارند ؛
 - ۳- اکسیداسیون زغال‌سنگ و نیز تأثیر آب‌های اسیدی معدن بر سنگ‌های کربناته ؛
 - ۴- تجزیه شدن «دولومیت‌ها» به وسیله‌ی اسیدسولفوریک ناشی از تجزیه شدن «پیریت» که می‌تواند روزانه تا هزار مترمکعب گاز کربنیک تولید کند ؛
 - ۵- تصاعد گاز دی‌اکسیدکربن از سنگ‌ها یا زغال‌سنگ که ممکن است به صورت خالص یا همراه با متان صورت گیرد ؛
 - ۶- تنفس انسان منبع دیگر تولید گاز کربنیک در هوای معدن است. در بازدم تنفس انسان حدود ۴ درصد دی‌اکسیدکربن وجود دارد ؛ ولی میزان قطعی آن در حالات مختلف در حدزیادی تغییر می‌کند به طوری که در کارگاه‌های زیرزمینی، هر معدن‌چی به طور متوسط ۵۰ لیتر گاز کربنیک در ساعت تولید می‌کند ؛
 - ۷- سوختن چراغ‌های شعله‌ای که در هر ساعت حدود ۷-۶ گرم سوخت مصرف می‌کنند و در خلال این مدت، حدود ۱۰ لیتر گاز کربنیک وارد هوای معدن می‌نمایند ؛
 - ۸- موتورهای احتراق داخلی، تولیدکننده‌ی گاز کربنیک فراوانی هستند لوکوموتیوهای احتراق داخلی از این نوع‌اند ؛
 - ۹- مواد منفجره که در اثر آتش‌کاری، مقدار زیادی گاز کربنیک تولید می‌کنند نیز عامل دیگری هستند. به طوری که از انفجار یک کیلوگرم دینامیت ژلاتینی، تقریباً ۲۵۰ لیتر گاز کربنیک متصاعد می‌شود.
- ۱۰- در هنگام وقوع انفجار و آتش‌سوزی و انفجار مخلوط گاز متان و هوا یا گرد زغال‌سنگ، گاز کربنیک زیادی تولید می‌شود که چندین برابر گاز کربنیک تولید شده به وسیله‌ی تنفس کارگران است. مقدار تصاعد گاز دی‌اکسیدکربن: مقدار مطلق گاز دی‌اکسیدکربن که هر روز تولید می‌شود و نیز مقدار گاز حاصل از هر تن محصول روزانه، اساساً به عوامل زیر بستگی دارد :
 - الف - خاصیت و تمایل سنگ‌های کنده شده به تصاعد گاز CO_2 ؛
 - ب - توانایی سنگ‌ها و کانی‌ها برای اکسیداسیون و تشکیل CO_2 ؛
 - ج - عمر معدن که مهم‌ترین عامل است، به طوری که در معادن قدیمی، گاز بیش‌تر است زیرا حجم سطوح کنده شده، زیاد است در نتیجه، مقدار گازی که از منابع مختلف به‌ویژه پوسیدن چوب‌ها حاصل می‌شود، بیش‌تر خواهد بود.
 - د - ابعاد معدن.

مطالعه‌ی آزاد

یکی از خواص دی‌اکسیدکربن، ممانعت از انجام عمل احتراق است با توجه به این که موضوع سوختن و خاموش شدن چراغ‌های شعله‌ای، می‌تواند دلیلی بر تراکم زیاد این گاز در هوای کارگاه باشد. شعله‌ی چراغ اطمینان در هوای آرام و غلظت ۳-۴ درصد گاز کربنیک، رو به خاموشی می‌رود و حال این که اگر هوا در حرکت باشد، چراغ در غلظت‌هایی حتی بیش‌تر از این به سوختن ادامه می‌دهد.

عوارض ناشی از غلظت‌های مختلف گاز کربنیک: گاز کربنیک در عبارهای مختلف اثرات گوناگونی روی انسان می‌گذارد که در جدول زیر به آن‌ها اشاره شده است.

جدول ۳-۱

درصد	عوارض	درصد	عوارض
۰/۳ تا ۰/۵	زیانی ندارد.	۶	تنگی نفس شدید و ضعف می‌آورد.
۰/۵	سرعت تنفس زیاد می‌شود.	۱۰	بی‌هوشی
۳	میزان تنفس حتی در حالت استراحت ۲ برابر می‌شود.	۲۰ تا ۲۵	مرگ فوری
۵	سرعت تنفس ۳ برابر می‌شود و مشکل است.		

طریقه‌ی تشخیص و اندازه‌گیری گاز دی‌اکسیدکربن: به علت سنگین بودن گاز دی‌اکسیدکربن نسبت به هوا، دستگاه اندازه‌گیری را در پایین‌ترین قسمت کارگاه قرار می‌دهیم. برای انتقال و اندازه‌گیری این گاز و هر گاز دیگری، می‌توان از شیشه‌های مخصوص نمونه‌گیری استفاده کرد. از این طریق گاز را به بیرون از کارگاه برده، آزمایش می‌کنیم. شعله‌ی چراغ اطمینان، عامل تشخیص خوبی برای اندازه‌گیری عیار گاز اکسیژن و دی‌اکسیدکربن است. در صورتی که شعله کوتاه یا خاموش شود، متوجه می‌شویم که عیار دی‌اکسیدکربن زیاد و اکسیژن کم است و برعکس.

در دستگاه‌های دیگری هم چون دستگاه‌های اندازه‌گیری منواکسیدکربن، هوای معدن را از کیسول‌های مدرج شیشه‌ای که حاوی مواد شیمیایی است، عبور می‌دهیم و در اثر فعل و انفعالات

شیمیایی، دی‌اکسیدکربن هوای عبور داده شده بر ماده‌ی شیمیایی اثر کرده، ماده‌ی شیمیایی تغییر رنگ می‌دهد طول قسمتی از شیشه که تغییر رنگ داده است با توجه به قسمت مدرج، خوانده می‌شود و عدد خوانده شده بیان‌گر درصد گاز دی‌اکسیدکربن است شکل (۵-۱). دستگاه‌های دیگری نیز وجود دارد که در آن‌ها، هوای معدن در محفظه‌ی مخصوصی محبوس می‌شود و دی‌اکسیدکربن موجود در آن به وسیله‌ی ماده‌ی شیمیایی مخصوص جذب می‌شود. در اثر کاهش فشار در محفظه، اهرم‌ها عقربه‌ی نشان‌گر را منحرف کرده، میزان عیار مشخص می‌شود. نوع دیجیتالی آن نیز وجود دارد شکل (۳-۱).

شکل ۳-۱- وسیله‌ی دیجیتالی اندازه‌گیری گاز دی‌اکسیدکربن

۴- گاز سولفید هیدروژن (H_2S)

گازی است بی‌رنگ، با بوی مشخص تخم‌مرغ گندیده و مزه‌ی شیرین، وزن مخصوص آن کمی

۱- هیدروژن سولفورده هم به آن می‌گویند.

بیش تر از هوا است. این گاز قابل اشتعال است و هنگامی که با هوا مخلوط شود، انفجار آمیز است در فاضلاب‌ها و نیز در آب چشمه‌های گوگردی وجود دارد. این گاز چشم‌ها و دستگاه تنفسی را به سوزش درمی‌آورد و سیستم عصبی را تحریک می‌کند و فوق‌العاده سمی و خطرناک است.

منابع اصلی تولید سولفید هیدروژن در معادن زیرزمینی

الف - فساد مواد آلی به‌ویژه چوب، سولفید هیدروژن تولید می‌کند بنابراین، هر قدر کارگاه معدنی قدیمی‌تر باشد، به همان نسبت سولفید هیدروژن بیش‌تری در آن وجود خواهد داشت؛

ب - تجزیه‌ی ترکیبات گوگردی مانند «پیریت»، «ژیپس» و غیره به‌وسیله‌ی آب؛

ج - تراکم گاز در شکاف‌ها و حفره‌های سنگ‌ها و کانی‌ها به‌ویژه در سنگ نمک؛

د - انباشته کردن کانی‌های گوگردی در کارگاه‌ها؛

ه - تصاعد اتفاقی « H_2S » همراه با متان؛ زیرا در موقع تولید زغال‌سنگ همراه با گاز متان سولفید هیدروژن نیز تشکیل می‌شود؛

و - انفجار ناقص و سوختن فتیله‌ی انفجاری، انفجار مواد منفجره‌ی گوگرددار یا باروت و نیز انفجار دینامیت در سنگ‌های گوگرددار؛

ز - سوختن رگه‌های زغال‌سنگ؛

ح - در کان‌های گچ نیز سولفید هیدروژن مشاهده می‌شود.

مطالعه‌ی آزاد

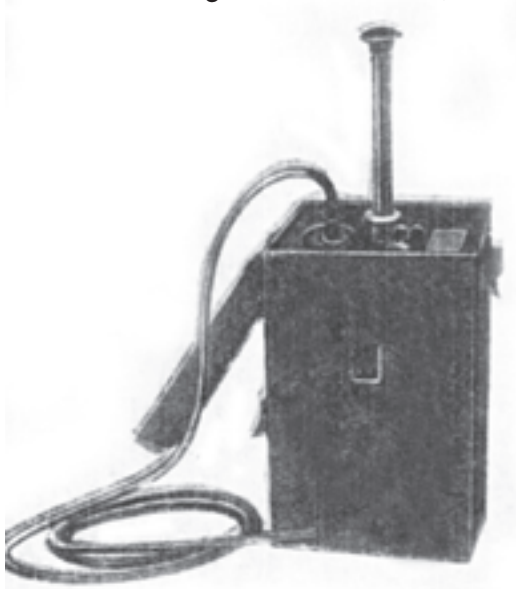
میزان مسمومیت سولفید هیدروژن براساس جدول زیر است:

جدول ۴-۱

اثر	مدت تنفس	عیار هیدروژن سولفور	
		درصد حجمی	میلی‌گرم در لیتر
مسمومیت جزئی	چند ساعت	۰/۰۱	۰/۱۴
مسمومیت بدون تأثیر وخیم	تا یک ساعت	۰/۰۲	۰/۲۸
مسمومیت سخت	۳۰ تا ۶۰ دقیقه	۰/۰۵	۰/۷
مرگ فوری	خیلی کم	۰/۱۰	۱/۴

بوی نامطبوع سولفید هیدروژن بهترین راه شناخت این گاز در هوای معدن است، ولی در غلظت ۰/۱۵٪ تا ۰/۱٪ درصد به علت از کار افتادن حس بویایی، بوی آن تشخیص داده نمی‌شود؛ به همین جهت باید از روش‌های دیگر استفاده کرد.

طریقه‌ی تشخیص و اندازه‌گیری گاز سولفید هیدروژن: به علت این که این گاز در عیارهای کم، بوی زننده‌ی مخصوصی دارد، به آسانی قابل تشخیص است. برای تعیین درصد سولفید هیدروژن، از کاغذهای آغشته به استات سرب استفاده می‌شود. اثر مقدار کم گاز سولفید هیدروژن بر این ماده‌ی شیمیایی، رنگ کاغذ را سیاه می‌کند. اگر کاغذ در طول مدت یک تا دو دقیقه سیاه شود، علامت این است که عیار گاز در حد خطرناکی است. استفاده از کپسول‌های ویژه‌ی شناسایی این گاز، وسیله‌ی دیگری برای اندازه‌گیری آن است. مکانیزم استفاده از این کپسول‌ها مانند موارد قبل است با این تفاوت که ماده‌ی شیمیایی موجود در آن، در مقابل سولفید هیدروژن حساس است و تغییر رنگ می‌دهد عدد قسمت مدرج رنگی شیشه، نشانه‌ی عیار این گاز است (شکل ۱-۵). دستگاه‌های عقربه‌ای و دیجیتالی نیز برای اندازه‌گیری این گاز وجود دارند که مکانیزم عمل کرد آن‌ها مانند موارد قبل است، با این تفاوت که ماده‌ی شیمیایی داخل محفظه، فقط سولفید هیدروژن را جذب می‌کند. شکل (۱-۴) نوعی از دستگاه‌های اندازه‌گیری هیدروژن سولفور را نشان می‌دهد. دستگاه‌های جیبی هشداردهنده در ابعاد کوچک و سبک ساخته شده‌اند (شکل ۱-۱۳).

شکل ۱-۴- دستگاه اندازه‌گیری گازهای هیدروژن سولفور

۵- گاز دی اکسید گوگرد (SO_۲)

نام دیگر آن «انیدرید سولفور» است این گاز اشتعال ناپذیر، خفه کننده، بی رنگ و دارای مزه ی تند و تیزی است که بوی تند آن همان بوی سوختن گوگرد است. وزن مخصوص آن بیش تر از وزن مخصوص هوا است به همین علت، در قسمت های کف و پایین کارگاه ها و نیز ته چاه ها متراکم می شود.

منابع اصلی تولید SO_۲ در معادن زیرزمینی

الف - آتش کاری در پاره ای از معادن گوگردی؛

ب - سوختن پیریت آهن در هنگام آتش کاری؛

ج - آتش سوزی؛

د - عملیات انفجار؛

ه - استخراج سنگ های معدنی سولفور، پیریت، مس پرگوگرد، ترکیبات گوگردی.

مطالعه ی آزاد

اثرات SO_۲ در بدن انسان در جدول زیر آمده است:

جدول ۵-۱

اثرات	غلظت SO _۲ بر حسب درصد
بوی آن قابل استشمام است.	۰/۰۰۰۰۵-۰/۰۰۰۰۳
باعث سوزش شدید چشم ها می شود.	۰/۰۰۲۰
تا چند دقیقه قابل تحمل است ولی به زودی مسمومیت شدید حاصل می شود. قدرت تکلم زایل و نوک انگشتان سرد می شود ناراحتی و تحریک پوست به وجود می آید.	۰/۰۱۵
خطر مرگ فوری است.	۰/۰۵ به بالا

طرز تشخیص و اندازه‌گیری گاز دی‌اکسید گوگرد: گاز دی‌اکسید گوگرد در عیارهای کم، بوی به‌خصوص خود را دارد و به‌راحتی می‌توان آن را بدون دستگاه حس کرد. برای اندازه‌گیری دقیق این گاز، کپسول‌های شیشه‌ای مخصوصی وجود دارد که مکانیزم آن‌ها همانند دستگاه‌های اندازه‌گیری گازهای دیگر است؛ با این تفاوت که ماده‌ی شیمیایی داخل آن‌ها به دی‌اکسید گوگرد حساس است و در صورت مجاورت با گاز دی‌اکسید گوگرد، تغییر رنگ می‌دهند. دستگاه‌های عقربه‌ای و دیجیتالی آن نیز وجود دارد شکل (۵-۱).

ب

الف

د

ج

شکل ۵-۱- دستگاه اندازه‌گیری گازهای معدن با کپسول‌های شیمیایی مختلف

الف - دستگاه قدیمی مکنده‌ی هوای معدن با کپسول اندازه‌گیری گاز

ب - کپسول‌های اندازه‌گیری گازهای مختلف همراه دستگاه مربوطه

ج - دستگاه جدید مکنده‌ی هوای معدن با کپسول اندازه‌گیری گاز

د - انجام عمل اندازه‌گیری با دستگاه مکنده

۶- گاز نیتروژن (N_2)

گاز نیتروژن یا ازت گازی است بی بو، بی رنگ، بدمزه و غیرقابل سوختن که تقریباً $\frac{4}{5}$ حجم هوا از آن تشکیل شده است این گاز در کار تنفس و عمل احتراق هیچ نقشی ندارد. گاز نیتروژن زمانی روی زندگی اثر سوء می‌گذارد که مقدار آن زیاد شود و جای اکسیژن هوا را بگیرد. هم‌چنین در انفجار گازها در معدن دخالتی ندارد.

منابع نیتروژن در معادن زیرزمینی

۱- فساد و تجزیه مواد آلی؛

۲- انفجار؛

۳- تصاعد نیتروژن به صورت خالص یا مخلوط با گاز متان از شکاف‌های موجود در سنگ‌ها یا زغال‌سنگ‌های دوران سوم زمین‌شناسی؛

۴- انتشار هوای مرده. (هوای مرده در معدن مخلوطی از گازهای دی‌اکسیدکربن و نیتروژن است که مقدار آن‌ها بیش از اندازه‌ای است که در هوای تازه وجود دارد. این گاز فاقد اکسیژن بوده، از سکون هوا و نفوذ دو گاز ذکر شده در طول زمان به وجود می‌آید.)

اکسیدهای نیتروژن: گاز نیتروژن در ترکیب با اکسیژن ایجاد اکسیدهای مختلف N_2O_5 ، N_2O_4 ، N_2O_3 ، N_2O و NO می‌کند. تمام اکسیدهای ذکر شده به‌استثنای N_2O سمی هستند. مهم‌ترین اکسیدهای سمی نیتروژن NO ، NO_2 و N_2O_4 هستند.

اکسیدهای نیتروژن در اثر سوخت موتورهای احتراق داخلی اعم از بنزینی و دیزلی، انفجار مواد منفجره، سوختن یا تجزیه‌ی نیترات‌ها و مواد نیتراتی تولید می‌شوند. هرگاه هوایی که شامل اکسیدهای نیتروژن باشد از روی بی‌احتیاطی به‌طور عمیق استنشاق شود، حتی در غلظت کم، ممکن است باعث ایجاد خطرات جدی برای سلامت گردد؛ زیرا اکسیدهای نیتروژن در رطوبت شش‌ها حل می‌شوند و تولید «اسید نیترو» و «اسید نیتریک» می‌کنند، این اسیدها سبب خوردگی دستگاه تنفسی می‌شوند. شخصی که به این ترتیب از محل کار به خانه بازمی‌گردد، پس از ۲۰ تا ۳۰ ساعت فوت خواهد کرد.

طریقه‌ی تشخیص و اندازه‌گیری: رنگ خرمایی این گازها، عامل خوبی برای تشخیص آن‌ها است. اگر یک کاغذ نواری را به‌دور پتاسیم آغشته کنیم و در هوای حاوی دی‌اکسید ازت قرار دهیم، رنگ کاغذ به‌سرعت سیاه می‌شود. راه دیگر، استفاده از دستگاه‌هایی است که دارای کپسول

شیشه‌ای هستند و همان‌طور که در مورد گازهای دیگر شرح داده شد، ماده‌ی شیمیایی داخل شیشه به گازهای اکسید نیتروژن حساس بوده، به سرعت تغییر رنگ می‌دهد. طول قسمت رنگی، عیار این گاز است. دستگاه‌های عقربه‌ای و دیجیتال نیز برای اندازه‌گیری این گاز وجود دارد.

۷- هیدروژن

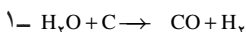
گازی است بی‌رنگ و بی‌مزه و فوق‌العاده سبک به طوری که ۱۵ مرتبه از هوا سبک‌تر است از همین‌رو، در صورت تراکم، باید در قسمت‌های بالا و سقف کارگاه به جستجوی آن پرداخت. قابلیت نفوذ این گاز بسیار زیاد است در درجه‌ی حرارت معمولی معدن، مخلوط انفجار آمیز آن در غلظت حدود ۴ درصد تشکیل می‌شود. این گاز به مراتب از متان ساده‌تر مشتعل می‌شود. پرقدرت‌ترین انفجار هنگامی روی می‌دهد که مخلوطی از ۶/۲۸ درصد هیدروژن و ۴/۷۱ درصد هوا داشته باشیم. درجه‌ی حرارت اشتعال هیدروژن، چندین برابر کم‌تر از متان است. شکل (۶-۱) نوعی از دستگاه‌های اندازه‌گیری هیدروژن را نشان می‌دهد.

شکل ۶-۱- دستگاه اندازه‌گیری گاز هیدروژن

منابع تولید هیدروژن

- ۱- در معادن زغال‌سنگ، هیدروژن به همراه هیدروکربورهای سنگین یافت می‌شود؛
- ۲- در معادن پتاس (کربنات پتاسیم K_2CO_3) هم، مکرراً خروج هیدروژن همراه با گاز متان است؛
- ۳- برای خاموش کردن حریق، هنگامی که آب بر روی زغال گداخته‌ی جبهه‌ی کار پاشیده می‌شود، منواکسید کربن و هیدروژن متصاعد می‌گردد؛

۴- باطری‌های موجود در لوکوموتیوهای برقی نیز عامل تولید هیدروژن هستند. باطری‌های قلیایی ۶ برابر باطری‌های اسیدی از نظر حجمی هیدروژن تولید می‌کنند.

۸- آلدئیدها

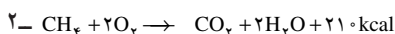
از نظر شیمیایی آلدئیدها از اکسیداسیون الکل‌ها پدید می‌آیند، ولی در معادن، همراه با دی‌اکسیدکربن و منواکسیدکربن ایجاد می‌شوند و همراه اکسیدهای نیتروژن از طریق گازهای خروجی موتورهای احتراق داخلی، گازهای حاصل از انفجار و سوخت مواد منفجره در اتمسفر معدن پراکنده می‌گردند. بو و آثار تحریک‌کننده‌ی پس‌گاز موتورهای دیزلی، بیش‌تر در اثر گازهای آلدئیدی است اگر مقدار آلدئیدها در هوا زیاد باشد، چشم‌ها، بینی و سیستم تنفسی را تحریک می‌کند. اگر آلدئید با مقدار زیادی هوا، آن‌قدر رقیق شود که اثر تحریک‌کننده‌ی آن از بین برود، باز هم بوی بد آن در محیط باقی می‌ماند. تنفس هوایی با بیش از ۱/۰۰٪ آلدئید خطرناک است. تشخیص آلدئیدها به‌طریقه‌ی شیمیایی و در آزمایش‌گاه‌ها صورت می‌گیرد.

۹- گاز متان^۱

گاز متان بی‌رنگ، بی‌بو و بی‌مزه است وزن مخصوص آن‌ها کم‌تر از هواست و به همین علت به‌طرف بالا حرکت می‌کند و اغلب در زیر سقف کارگاه‌ها و جاهای بلند راه‌روها و داخل حفرة‌های سقف، جمع می‌شوند این گاز ۱/۶ برابر سریع‌تر از هوا منتشر می‌شود این گاز به علت سبکی، به‌آسانی از میان جداره‌ها و دیواره‌های خلل و فرج‌دار عبور می‌کند. اگرچه گاز متان به‌تنهایی بویی ندارد، ولی چون در بعضی معادن، همراه با آن ناخالصی‌هایی مانند هیدروکربن‌ها و هیدروژن سولفور و غیره متصاعد می‌شود؛ در مجموع گازهای مذکور خصوصیت بوی سیب را به متان می‌دهند. مقدار کم گاز متان در تنفس انسان اثر سوء کمی دارد ولی هنگامی که این گاز رفته رفته جانشین اکسیژن هوا شود و مقدار آن در هوای تنفسی افزایش یابد، زیان‌آور می‌گردد. از سوختن یا انفجار متان، دی‌اکسیدکربن، بخار آب و حرارت حاصل می‌شود.^۲

ضربه‌های انفجار گاز متان: متان گازی است که در اثر شعله و حرارت منفجر می‌شود و صدمات

۱- واژه‌های فرانسوی گریزو آلمانی شلاگ وتر و روسی رودنیچنی در معادن مشتمل بر مخلوطی از گازهایی هستند که ۹۵-۱۰۰ درصد آن‌ها را متان و بقیه را CO_۲، N_۲، H_۲ و گاهی H_۲S، SO_۲ و CO همراه با هیدروکربن‌های سنگین و غالباً اتان تشکیل می‌دهند.

و خسارات فراوانی را به بار می‌آورد. انفجارهای گاز متان در معدن، همیشه همراه با دو ضربه است:

۱- **ضربه‌ی پیش‌رس:** در اثر وقوع انفجار، تولیدات گازی داغ حاصل شده، تحت فشار زیاد، موج هوایی پدید می‌آورد که دارای نیروی قابل ملاحظه‌ای است. این موج از نقطه‌ای که در آن انفجار رخ داده، سریعاً به قسمت‌های دیگر منتقل شده، در مسیر خود باعث خرابی و آسیب‌های زیادی می‌شود.

۲- **موج ثانویه یا معکوس:** در نتیجه‌ی افت فشار در نقطه‌ی انفجار (که به علت سرد شدن گازها و میعان بخار آب به وجود می‌آید) موج معکوسی ایجاد می‌گردد که نیروی آن نسبت به ضربه‌ی پیش‌رس، کم‌تر است؛ زیرا این موج، مجدداً همان راهی را می‌پیماید که ضربه‌ی پیش‌رس، پس از طی کردن، باعث ایجاد خسارت شده است. از این جهت، موجب تکمیل ضایعات می‌گردد و به همین دلیل تأثیرات مکانیکی موج معکوس، اغلب نیرومندتر از موج پیش‌رس به نظر می‌رسد.

انواع تصاعد گاز متان:

۱- انتشار معمولی گاز از روزنه‌ها و شکاف‌های میکروسکوپی موجود در سراسر سطح نمایان زغال‌سنگ یا سنگ‌های اطراف که به آرامی خارج می‌شود ولی این عمل به‌طور مداوم و در مدت طولانی ادامه دارد. به این حالت «تصاعد عادی» می‌گویند.

۲- خروج گاز از شکاف‌ها و سوراخ‌های قابل رؤیت موجود در زغال‌سنگ و چینه‌های اطراف که گاهی اوقات کم‌دوام است ولی اغلب به مدت زیادی حتی تا دو سال و یا بیش‌تر به طول می‌انجامد و با صدای سوت همراه است. به این تصاعد، «تصاعد وزشی» می‌گویند.

۳- تصاعد ناگهانی گاز متان یا دی‌اکسیدکربن و یا هر دو با یک‌دیگر که گاهی به مقدار بسیار زیادی از رگه‌ی زغال‌سنگ یا سنگ‌های اطراف به‌وقوع می‌پیوندد و با پرتاب مقادیر قابل ملاحظه‌ای زغال خرد شده و ریز توأم می‌گردد؛ به همین دلیل معمولاً «طغیان ناگهانی گاز و زغال‌سنگ» نامیده می‌شود و خطر وقوع صدمه و مرگ را دارد.

وسایل اندازه‌گیری غلظت گاز متان در معادن زیرزمینی

۱- **استفاده از گازسنج نوری:** نام دیگر آن، «متان‌سنج» است و در معادن ایران به نام گازسنج روسی معروف است. اصول کار دستگاه، به این صورت است که هرگاه دو دسته، اشعه‌ی نوری از داخل دو لوله‌ای که از هوای معدن به‌وسیله‌ی تلمبه زدن پر شده است، عبور کند، ضریب شکست هوا و هوای مخلوط با گاز متان متفاوت است؛ لذا این دو اشعه‌ی نوری در خروج از تداخل‌سنج با هم اختلاف فاز پیدا کرده، نوارهای تداخلی آن‌ها جابه‌جا می‌شود. هر اندازه درصد گاز متان در هوای معدن زیادتر باشد، به همان نسبت جابه‌جایی نوارهای تداخلی بیش‌تر است.

۲- استفاده از دستگاه متانومتر مقاومتی: دستگاه‌های سنجش موسوم به متانومتر برای اندازه‌گیری و نمایش میزان گاز متان موجود در هوا، طراحی شده است و با این وسیله، می‌توان مقدار این گاز را در دامنه $\% \text{ حجمی } 5-0$ اندازه‌گیری کرد.

این دستگاه‌ها کوچک و دستی بوده، عموماً با دو دکمه عمل می‌کنند. با فشار دادن دکمه‌ی بالایی، مراحل کامل اندازه‌گیری، به وسیله‌ی یک میکرو کامپیوتر کنترل می‌شود. این میکرو کامپیوتر دارای آژیر صوتی بوده، هم‌چنین یک عدد سه رقمی را نمایش می‌دهد که نمایان‌گر غلظت متان موجود است. پس از اندازه‌گیری، آخرین عدد نمایش داده شده، معمولاً تا دو دقیقه بر روی صفحه، باقی می‌ماند و هم‌چنین با فشار دادن دکمه‌ی پایینی، می‌توان صفحه را روشن نمود. در مکان‌هایی که دسترسی به آن‌ها آسان نیست، گاز به وسیله‌ی پمپ الکترونیکی توکار و لوله‌ی لاستیکی نمونه‌برداری یا لوله‌ی فلزی نمونه‌گیری به «سنسورها» منتقل می‌شود شکل‌های (۷-۱) و (۸-۱).

بدنه‌ی اکثر این دستگاه‌ها، ضدآب و آنتی‌استاتیک است و ورودی و خروجی گاز آن‌ها به وسیله‌ی یک فیلتر خاص در برابر آب و غبار محافظت می‌گردند. انواع دیگر دستگاه‌های متانومتر در شکل‌های (۹-۱) و (۱۰-۱) مشاهده می‌شود.

شکل ۷-۱- متانومتر

شکل ۸-۱- صفحه‌ی دیجیتالی

محاسن و امتیازات متانومترهای دستی

- ۱- دستگاه متانومتر دستی، کوچک است و تنها با دو دکمه عمل می‌نماید.
- ۲- دستگاه دارای پمپ الکترونیکی توکار و یک کنترل میکرو کامپیوتری است که به‌طور دائم و خودکار، مراحل اندازه‌گیری را انجام می‌دهد.
- ۳- با دقت، سه رقم مقدار گاز را نشان می‌دهد و صفحه‌ی آن، به‌راحتی قابل قرائت بوده، دارای نشان‌گر نقص نیز می‌باشد.
- ۴- پس از اندازه‌گیری، مقدار نمایش داده شده را تا دو دقیقه بعد، می‌توان مشاهده نمود.
- ۵- باتری‌های نیکل کادمیوم (NiCd) به‌کار رفته در آن‌ها حتی در شرایط بسیار خطرناک، قابل تعویض و شارژ می‌باشد.
- ۶- بدنه‌ی دستگاه ضدآب است.
- ۷- ورودی و خروجی گاز توسط یک فیلتر در برابر آب و غبار محافظت می‌شود.
- ۸- برای تنظیم نقطه‌ی صفر و میزان حساسیت، نیازی به باز کردن دستگاه نیست.

شکل ۹-۱- دستگاه گازسنج متان از نوع مقاومتی

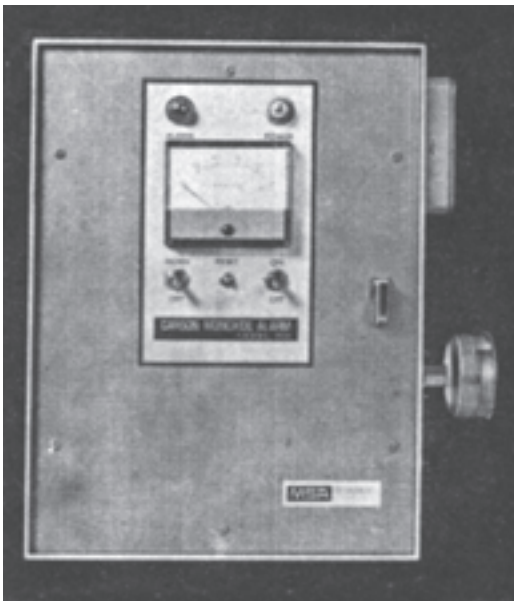
شکل ۱۰-۱- نوعی دستگاه متانومتر دستی

دستگاه‌های اعلام خطر خودکار

این دستگاه‌ها به طور مداوم، در حال اندازه‌گیری هوا در نقاط حساس معدن هستند. به این صورت که عیار گاز مورد نظر روی این دستگاه تنظیم می‌شود و اگر عیار گاز از این حد معمول تجاوز کند، دستگاه به صدا درآمده، آژیر می‌کشد و چراغ آن روشن و خاموش می‌شود شکل‌های (۱-۱۰)، (۱-۱۱) و (۱-۱۲).

شکل ۱-۱۱- دستگاه اعلام خطر

شکل ۱-۱۲- دستگاه اعلام‌کننده‌ی گاز منواکسیدکربن

ج

ب

الف

د

شکل ۱۳-۱- دستگاه‌های کوچک، سبک و جیبی هشداردهنده برای
 الف- کم بودن درصد گاز اکسیژن
 ب- زیاد بودن درصد گاز CO
 ج- زیاد بودن درصد گاز H₂S
 د و ه- طرز نصب دستگاه‌ها روی کلاه ایمنی و در لبه‌ی جیب

ه

گازهای موجود در هوای فشرده

روغن‌هایی که برای روغن کاری و روان کردن کمپرسورها مورد استفاده قرار می‌گیرند، به‌علت درجه‌ی حرارت زیاد در کمپرسورها، بخار شده، یا به گازهای منواکسیدکربن و متان و غیره تجزیه می‌شوند بخارها و گازهای مزبور، در طول خطوط لوله به جریان افتاده، به محل مصرف هوا در معدن می‌رسند و مکرراً انفجارات پرقدرتی را ایجاد می‌کنند که نه‌تنها باعث انفجار کمپرسور می‌شود، بلکه باعث انفجار کمپرسورخانه نیز شده، و در مواقعی باعث مسمومیت افراد می‌شود. تجزیه‌ی ۲۰ گرم روغن روان‌کننده، قادر است یک متر مکعب هوا را به مخلوطی انفجارآمیز تبدیل کند.

برای جلوگیری از این انفجار، موارد زیر باید به موقع اجرا شود :

- ۱- سیستم خنک‌کننده‌ی کمپرسور باید در شرایط ایده‌آل تعمیر و نگهداری شود ؛
- ۲- روغن‌هایی که برای روان کردن کمپرسور به کار می‌روند، باید از نوع روغن‌های معدنی با

درجه‌ی اشتعال بالا و درجه‌ی حرارت تجزیه‌ی زیاد باشند؛

۳- کمپرسورها باید به‌طور منظم و با حداقل مقدار روغن، روغن‌کاری شوند؛

۴- مخازن کمپرسور، باید در فواصل معین، پاکیزه شوند تا سبب تمرکز و تغلیظ روغنی که در کمپرسور بخار شده است، نگردد.

گرد و غبار موجود در هوای معدن

گرد و غبار عبارت است از ذرات بسیار کوچک کانی‌ها و سنگ‌ها که برای مدت کم یا زیاد در هوای معدن معلق می‌ماند و اندازه‌ی آن‌ها از یک میلی‌متر تا کسری از میکرون متغیر است. توانایی ذرات گرد و غبار برای معلق ماندن در هوا در یک مدت معین، به اندازه و وزن مخصوص گرد و نیز به‌رطوبت، درجه‌ی حرارت و سرعت جریان هوا بستگی دارد.

تعیین میزان گرد و غبار هوای معدن

۱- تعداد میلی‌گرم‌های گرد در هر مترمکعب هوا معین می‌شود (روش وزنی یا ثقل‌سنجی)؛

۲- تعداد ذرات گرد در واحد حجم (سانتی‌متر یا مترمکعب) هوا تعیین می‌گردد (روش شمارش ذرات).

از نقطه نظر تنفسی گرد و غبارهای موجود در هوای معدن به دو دسته‌ی سمی و غیرسمی تقسیم می‌شوند. مثلاً گرد و غبار حاصل از کان‌سنگ‌های کُرم، منگنز و سرب و... سمی هستند و ذرات ریز کوارتز، زغال و آزبست و مواد مشابه دیگر غیرسمی هستند ولی در طول زمان بیماری‌زا هستند. در مورد گردهای غیرسمی با توجه به مقدار آن‌ها در هوا، می‌توان درجات و شدت‌های مختلف آلودگی قائل گردید که این درجه‌ها از غیرآلوده (بدون گرد و غبار)، تا بسیار آلوده (فوق‌العاده گرد و خاکی) به شرح زیر تغییر می‌کنند.

مقدار گرد و غبار بر حسب میلی‌گرم در متر مکعب	کیفیت هوا
کم‌تر از ۱	گرد و غبارآلود نیست
کم‌تر از ۵	تقریباً گرد و غبارآلود
کم‌تر از ۱۰	گرد و غبارآلود
کم‌تر از ۲۰	بسیار گرد و غبارآلود
کم‌تر از ۱۰۰	فوق‌العاده گرد و غبارآلود

به منظور تبدیل استانداردهای وزنی، غلظت گرد و غبار به نسبت‌های عددی، پذیرفته شده است که هر یک میلی‌گرم گرد و غبار در مترمکعب معادل با ۲۰۰ ذره (با مقطع تا ۲ میکرون) در هر سانتی‌مترمکعب باشد.

تا آن جایی که به هوای معدن مربوط می‌شود، مقدار گرد معلق در کارگاه‌های فعال معدن بین چند میلی‌گرم و چند صد میلی‌گرم، در نوسان است که گاهی این مقدار در نزدیکی شیب‌های تندی که به وسیله‌ی آن‌ها مواد استخراجی به پایین انتقال می‌یابد و سینه کارهایی که در آن‌ها ماشین‌های برش زغال مشغول به کار هستند و هم‌چنین در موقع فعالیت ماشین‌های حفار بارکننده و غیره، به چند گرم در مترمکعب مثلاً ۵-۷ و حتی ۱۵-۱۰ گرم در مترمکعب می‌رسد.

منابع عمده‌ی تولید گرد و غبار در معدن

این منابع عبارت‌اند از :

۱- حفاری ؛ ۲- ماشین‌های برش و بارگیری ؛ ۳- انفجار ؛ ۴- بارگیری و انتقال مواد معدنی ؛ ۵- حمل و نقل مواد معدنی و سنگ‌ها ؛ ۶- کانه‌آرایی و تغلیظ خشک مواد معدنی. در معادن زغال‌سنگ بیش‌ترین مقدار گرد و غبار توسط ماشین‌های زغال‌بر و یا ماشین‌های حفار بارکننده، مخصوصاً آن‌هایی که با زنجیر برش و یا ابزارهای ضربه‌ای کار می‌کنند، تولید می‌شود. انتقال زغال‌سنگ با ناوهای جنبان و حمل آن‌ها از طریق شیب‌های تند و نیز استفاده از ناو باربری، موجب تولید مقدار زیادی گرد و غبار در معدن می‌شود. مجموع مقدار گردی که در معادن فلزی از منابع مختلف به وجود می‌آید، به شرح زیر است :

از حفاری تا	٪۸۵
از آتش‌باری	٪۱۰
از سایر قسمت‌ها	٪۵
جمع	٪۱۰۰

روش‌های کم کردن گرد و غبار هوای معدن

۱- جلوگیری از تشکیل گرد و غبار

الف - استخراج ماده‌ی معدنی به روش هیدرولیکی ؛

ب - استخراج کان‌سارهای فلزی با استفاده از آتش‌باری‌های سنگین و با استفاده از چاله‌های

عمیق ؛

ج - در به کارگیری روش حفر چاله بدون گرد و خاک مثل روش های فرکانس زیاد ارتعاشی و غیره. باید توجه داشت که استفاده از روش های یاد شده تا حدودی از تشکیل گرد و غبار جلوگیری می کند.

۲- جلوگیری از پراکنده شدن گرد و غبار

الف - تهویه مؤثر قسمت های مختلف معدن؛

ب - استفاده از تزریق آب به هنگام حفر چاله (آب)، کار جذب گرد و غبار را در حفاری انجام می دهد)؛

ج - جمع آوری گرد و خاک هنگامی که استفاده از آب مقدور نباشد (استفاده از محفظه های غبارگیر حفاری و دستگاه های مکنده ی گرد و غبار)؛

د - پراکنده کردن آب در هوای معدن، (به وجود آوردن پرده ی آب توسط دوش های آب مخصوص)؛

ه - تزریق آب (تزریق آب به وسیله ی چاله های متفرقه و مرطوب کردن منطقه ی حفاری)؛

و - روش الکترواستاتیک (عبور ذرات از داخل میدان الکتریکی با ولتاژ زیاد و منفی شدن بار ذرات و جذب شدن و به دام افتادن ذرات به وسیله ی الکترودهای مثبت).

گرد زغال

در معادن زغال سنگ، ذرات ریز زغال به صورت گرد و غبار پراکنده اند و در صورت به وجود آمدن شعله مشتعل شده و سبب انفجار بزرگی می شوند که معمولاً از انفجار گاز متان خطرناک تر است.

طرز تشکیل و مشخصات گرد زغال: هنگام استخراج لایه ی زغال سنگ، مقدار زیادی گرد زغال در هوا پراکنده می شود. این گرد و غبار به مدت زیادی در فضای معدن معلق می ماند و به تدریج در کف، سقف و دیواره ها رسوب می کنند. هرچه ذرات ریزتر باشند، مسافت بیش تری را طی کرده، در محدوده های وسیع تری رسوب می نمایند. اندازه ی ذرات زغال حدود ۷۵ میکرون^۱ است.

مقدار گرد زغالی که در معادن مختلف تولید می شود، متفاوت است و در هر نوع، به روش استخراج بستگی دارد. مثلاً هنگام آتش کاری لایه ی زغال، مقدار زیادی گرد زغال تولید می شود که به طور کلی قسمت اعظم گرد زغال در فاصله ی ۲۰ تا ۵۰ متری از محل تشکیل، رسوب می کنند و تنها ذرات ریزتر در فاصله های دورتر دیده می شوند.

۱- هر میکرون ۰/۰۰۱ میلی متر است.

سایر ذرات معلق در هوای معدن

دود: ذرات بسیار ریز مواد جامد و مایع که به طور معلق در هوا به حرکت درمی آیند و عموماً از مواد کربنی و قیری تشکیل می شوند را دود می نامند. علت پیدایش دود ناشی از آتش سوزی و خروج سریع گازهایی است که در اثر حریق، از ماده‌ی سوختنی جدا می شوند. ذرات کربن حاصل از تجزیه‌ی مواد سوختنی، در گازهای متصاعد شده‌ی ناشی از سوختن مواد نفتی نیز به مقدار زیادی وجود دارند به طوری که هرچه مواد نفتی سنگین تر باشد، میزان دود بیش تر خواهد بود. دود حاصل از آتش سوزی دو زیان عمده را سبب می شود: اول آن که این ذرات ممکن است دارای چنان رنگ و اندازه‌ای باشند که راه‌های ورود نور و هوا را مسدود نموده، باعث فقدان دید و عدم رؤیت راه‌های خروجی و علائم اضطراری شوند. به علاوه دود نشانه‌ی خوبی برای پی بردن به آتش سوزی است و باعث دلهره و دست پاچگی افراد می شود. دوم این که تنفس ذرات دود به مقدار زیاد و مدت طولانی، ممکن است به سیستم تنفسی آسیب برساند و موجب آبریزش چشم و مزاحمت در دید، عطسه و سرفه شود.

آکروئین (C_3H_4OH): محلولی فرار با بوی بسیار بد و نفرت انگیز است که در گازهای خروجی از موتورهای درون سوز وجود دارد. بخارهای آکروئین ۱/۹ برابر سنگین تر از هواست به همین دلیل در قسمت‌های پایین کارگاه‌ها متراکم می شود. این گاز کاملاً سمی بوده، تراکم آن‌ها در معدن از تمامی گازها خطرناک تر است. تنفس آکروئین باعث احساس سنگینی در سینه، سرفه و گاهی سرگیجه، خواب‌آلودگی و غش‌های کوتاه مدت می شود. حداکثر مجاز گاز آکروئین در هوای معدن ۸/۰ در میلیون است. اگر این مقدار به ۱۰ قسمت در میلیون برسد، به سادگی شخص را از پا می اندازد و مقدار ۵ قسمت در میلیون آن باعث مرگ می شود.

خودآزمایی

۱- تغییرات عمده‌ای که در هوای معدن و در حین استخراج صورت می‌گیرد، به چه نحوی

است؟

۲- گازها و آلودگی‌هایی را که در اثر استخراج، وارد هوای معدن می‌شوند، شرح دهید؟

۳- درجه‌ی آلودگی هوای (اتمافر) معدن به چه عواملی بستگی دارد؟

۴- گازهای فعال در معادن به چه گازهایی گفته می‌شود؟

۵- هوای مرده چیست؟

۶- خطرات ناشی از عدم بررسی گاز متان و گرد زغال را شرح دهید؟

۷- علل اصلی کاهش مقدار گاز اکسیژن در هوای معدن را نام ببرید؟

۸- طرق مختلف اندازه‌گیری گاز اکسیژن را شرح دهید؟

۹- منابع تولید منواکسیدکربن در هوای معدن کدام‌اند؟

۱۰- طریقه‌ی تشخیص میزان گاز منواکسیدکربن در معدن به چه صورتی است؟

۱۱- مشخصه‌ی گاز سولفید هیدروژن (H_2S) چیست؟ منابع تولید آن کدام‌اند؟

۱۲- به‌طور کلی گازهایی را که در معادن برای اندازه‌گیری و بررسی حائز اهمیت هستند، نام

ببرید؟

۱۳- برای جلوگیری از انفجار مخلوط روغن در هوای فشرده، چه اقداماتی باید صورت

گیرد؟

۱۴- روش‌های کم کردن گرد و غبار هوای معدن را نام ببرید؟

۱۵- زیان‌های دود در هوای معدن چیست؟

۱۶- آکروئین چیست و چه ویژگی‌هایی دارد؟

۱۷- گازهایی را که در این فصل شناختید نام ببرید و توضیح دهید که دستگاه‌های اندازه‌گیری

هرگاز در کدام قسمت معدن باید قرار گیرد؟